

Презъ войната служиха съ нашъ Нена черния въ една рота. Единъ день ротниятъ ги праща патрауль.

— Момчета, рекълъ имъ, отъ васъ днесъ искамъ да ми хванете най-малко десетъ сенегалци. И за всѣки сенегалецъ по десетъ дена отпуска ще получите. Рекълъ го ротниятъ и на шега и на истина, ама Сжби отъ шега не разбира. Пъкъ и младшия е и началникъ на патраула. Мъкналъ ги той цѣла нощъ изъ тъмнината край теленитѣ мрежи, по коремъ пълзяли, правили стрували и ето ги рано-рано сутринята строени предъ землянката на ротния, а до тѣхъ вързани двама сенегалци—страшни и черни като вампири.

— Браво, юнаци! Да живѣете, поздравилъ ги ротниятъ. Отъ утре имате по дваисетъ дена отпуска.

— Обещанието, обещанието, г-нъ капитанъ, обадилъ се Сжби. По трийсетъ дена се падатъ, не по дваисетъ!

— Защо, нали пленниците сж двама?

Лъжливъ Сжби се обърналъ къмъ нашъ Нена, посочилъ го съ прѣстъ и рекълъ:

— Ами този не мяза ли на сжщински сенегалецъ? Защо го не броите?

Закискалъ се ротниятъ, смѣли се всички и получили още по петъ дена отпуска.

Отъ тогава на Нена черния му излѣзе име Сенегалецътъ, че и на децата му тѣй думатъ, та и на кучето му даже, макаръ че е шарено.

